Druga stranka u postupku: ÖBB-Infrastruktur AG

Prethodna pitanja

1. Treba li se Prilog II. točka 2. (a) Direktive 2012/34/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 21. studenoga 2012. o uspostavi jedinstvenog Europskog željezničkog prostora ([1]) tumačiti na način da element „putnički kolodvori, kolodvorske zgrade i drugi objekti" uključuje i „perone" kao sastavne dijelove željezničke infrastrukture, sukladno Prilogu I. drugoj alineji te direktive?

2. U slučaju negativnog odgovora na prvo pitanje:

   Treba li se Prilog II. točka 1. (c) Direktive 2012/34/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 21. studenoga 2012. o uspostavi jedinstvenog Europskog željezničkog prostora tumačiti na način da element „korištenje željezničke infrastrukture" uključuje i korištenje perona sukladno Prilogu I. drugoj alineji te direktive?

([1]) SL 2012., L 343, str. 32. (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 7., svezak 25., str. 136.)

Zahtjev za prethodnu odluku koji je 28. ožujka 2018. uputio Naczelny Sąd Administracyjny (Poljska) – Budimex S.A.

(Predmet C-224/18)

(2018/C 231/13)

Jezik postupka: poljski

Sud koji je uputio zahtjev

Naczelny Sąd Administracyjny

Stranke glavnog postupka

Žalitelj: Budimex S.A.

Druga stranka u postupku: Minister Finansów

Prethodna pitanja

U situaciji u kojoj su se stranke transakcije sporazumjele da je za isplatu naknade za građevinske ili građevinsko-montažne radove potrebno da naručitelj te radove prihvati u zapisniku o preuzimanju tih radova, nastupa li isporuka usluge o kojoj je riječ u članku 63. Direktive Vijeća 2006/112/EZ od 28. studenoga 2006. o zajedničkom sustavu poreza na dodanu vrijednost ([1]) u trenutku stvarnog izvršenja građevinskih ili građevinsko-montažnih radova ili u trenutku u kojem naručitelj u zapisniku o preuzimanju radova prihvati izvršenje tih radova?

([1]) SL 2006, L 347, str. 1.; SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 9., svezak 1., str. 120.

Zahtjev za prethodnu odluku koji je 28. ožujka 2018. uputio Naczelny Sąd Administracyjny (Poljska) – Grupa Lotos S.A.

(Predmet C-225/18)

(2018/C 231/14)

Jezik postupka: poljski

Sud koji je uputio zahtjev

Naczelny Sąd Administracyjny

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: Grupa Lotos S.A.

Tuženik: Minister Finansów

Prethodno pitanje

Jesu li članku 168. Direktive Vijeća 2006/112/EZ od 28. studenoga 2006. o zajedničkom sustavu poreza na dodanu vrijednost ([1]) i načelima neutralnosti i proporcionalnosti protivne odredbe poput one iz članka 88. stavka 1. podstavka 4. Ustawe z dnia 11 marca 2004 o podatku od towarów i usług (Zakon o porezu na robu i usluge od 11. ožujka 2004.) (Dz.U. 2011., br. 177, pozicija 1054, kako je izmijenjen; trenutačno Dz.U. 2017., pozicija 1221, kako je izmijenjen), u skladu s kojom se odbitak od poreza koji se duguje ili njegov povrat ne primjenjuje u odnosu na stjecanje od poreznog obveznika usluga smještaja i ugostiteljskih usluga, osim kupnje gotovih obroka za putnike od strane poreznih obveznika koji pružaju usluge putničkog prijevoza, čak i u slučaju u kojem su navedena pravila uključena u zakon na temelju članka 17. stavka 6. Šeste direktive Vijeća od 17. svibnja 1977. o usklađivanju zakonodavstava država članica koja se odnose na poreze na promet – Zajednički sustav poreza na dodanu vrijednost: jedinstvena osnovica za razrezivanje ([2])?

([1]) SL 2006, L 347, str. 1.; SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, , poglavlje 9., svezak 1., str. 120.
([2]) SL 1977, L 145, str. 1.

Zahtjev za prethodnu odluku koji je 3. travnja 2018. uputio Budai Központi Kerületi Bíróság (Mađarska) – VE protiv WD-a

(Predmet C-227/18)

(2018/C 231/15)

Jezik postupka: mađarski

Sud koji je uputio zahtjev

Budai Központi Kerületi Bíróság

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: VE

Tuženik: WD

Prethodna pitanja

1. Uzimajući u obzir ekonomske posljedice, treba li smatrati da nije nepoštena, tj. da je jasna i razumljiva, ugovorna odredba koja na potrošača stavlja rizik promjene tečaja, a koja je formulirana (kao opći uvjet poslovanja kojim se koristi poslovni subjekt o kojem se nije pojedinačno pregovaralo) na temelju obveze informiranja koja je nužno općenito predviđena u zakonu, ali koja izričito ne navodi da iznos obrokâ otplate koji se moraju platiti u skladu s ugovorom o kreditu može biti viši od iznosa potrošačevih prihoda utvrđenih u okviru ispitivanja boniteta koje je proveo poslovni subjekt, ili da može doseći puno viši dio od takvih prihoda [od predviđenog], također uzimajući u obzir da relevantno nacionalno pravno pravilo nalaže podroban pisani opis rizika, a ne samo da se navede postojanje rizika i njegovo snošenje, kao i da je pored toga Sud Europske unije u točki 74. presude u predmetu C-26/13 odlučio ne samo da poslovni subjekt mora informirati potrošača o riziku, nego da potrošač zahvaljujući toj informaciji mora moći procijeniti potencijalno znatne ekonomske posljedice koje za njega proizlaze iz rizika promjene tečaja koji snosi, a time i ukupan trošak svojeg kredita?